

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Čidliny a soudkyň JUDr. Aleny Svátkové a Mgr. Miloslavy Štorkové ve věci

žalobce: **A. S.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupen advokátem JUDr. Viktorem Pakem
sídlem Francouzská 28, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Klinika Yes Visage a.s.**, IČO 02463750
sídlem K sopce 839/30, 158 00 Praha 5 – Jinonice
zastoupená JUDr. Karlem Brücklerem
sídlem U Hrušky 63/8, 150 00 Praha 5

o stanovení povinnosti pořídít a vydat kopii zdravotnické dokumentace, k odvolání žalované proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 3. března 2021, č. j. 16 C 48/2021 – 25

takto:

I. Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku II. **potvrzuje.**

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení 1 875,50 Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám JUDr. Viktora Paka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soud prvního stupně výrokiem I. řízení zastavil, výrokiem II. rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 14 552 Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám zástupce žalobce JUDr. Viktora Paka, výrokiem III. žalobci vrátil část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce podal k soudu prvního stupně žalobu, kterou se domáhal pořízení a vydání kopie zdravotní dokumentace vedené žalovanou k jeho osobě za roky 2019, 2020 s tím, že o její vydání požádal dopisem z 3. 8. 2020, doručeným 14. 8. 2020, žalovaná dopisem z 15. 12. 2020 sdělila, že kopie připravuje a žádala o zaslání plné moci s ověřeným podpisem. Sken plné moci s ověřeným podpisem byl žalované zaslán 25. 1. 2020 s tím, že žalobce požaduje doručení dokumentace do pěti dnů od doručení, jinak se jejího vydání bude domáhat soudní cestou. Ač předžalobní výzva byla doručena 26. 1. 2020, dokumentace vydána nebyla, žalobce proto 5. 2. 2021 podal žalobu k soudu.
3. Podáním ze dne 22. 2. 2021 vzal žalobce žalobu zcela zpět s tím, že po podání žaloby k soudu žalovaná svou povinnost splnila, když mu 12. 2. 2021 dokumentaci zaslala. Soud prvního stupně postupoval podle ust. § 96 odst. 1, 2, 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále o. s. ř.) a řízení zastavil.
4. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle ust. § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. Dovodil, že žaloba byla vzata zpět pro chování žalované, která po podání žaloby k soudu svou povinnost splnila.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ema Pithardová.

Žalobci proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v nevrácené části soudního poplatku ve výši 1 000 Kč a v nákladech právního zastoupení. Náklady právního zastoupení určil dle § 7, § 9 odst. 3 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif – dále a. t. za 4 úkony právní pomoci (převzetí zastoupení, sepis žaloby, sepis předžalobní výzvy, sepis zpětvzetí žaloby) po 2 500 Kč, dále 4 náhradami hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. (celkem 11 200 Kč), s náhradou za 21 % DPH jde o 13 552 Kč a po připočtení nevrácené části soudního poplatku o 14 552 Kč.

5. O vrácení části soudního poplatku rozhodl podle ust. § 10 odst. 3 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, když řízení bylo zastaveno dříve, než bylo zahájeno jednání ve věci samé. Soudní poplatek (zaplacený ve výši 2 000 Kč), proto ponížil o 1 000 Kč a zbylou část žalobci vrátil.
6. Proti výroku II. o náhradě nákladů řízení podala nejprve blanketní, později doplněné, odvolání žalovaná, která se domáhala jeho změny tak, aby žalobci byla uložena povinnost uhradit jí na náhradě nákladů řízení částku 8 400 Kč a DPH za 3 úkony advokáta, případně aby odvolací soud rozhodl, že si každá strana nese své náklady řízení. Soudu prvního stupně vytýkala, že nevzal v úvahu její vyjádření, které na výzvu soudu zaslala ve stejný den, kdy řízení bylo zastaveno. Poukazovala na to, že přípisem z 3. 8. 2020 žádal žalobce o kopii zdravotní dokumentace, ale nikoli osobně, jak vyžaduje zákon, ani prostřednictvím osoby určené podle § 33 odst. 1 zákona č. 372/2011 Sb. Proto byl žalobce vyzván k doložení plné moci s úředně ověřeným podpisem. Po jejím doložení 26. 1. 2021 žalobci dokumentaci zaslala před uplynutím lhůty 30 dní, stanovené zákonem. Žaloba proto byla podána předčasně a ke zpětvzetí žaloby nedošlo vinou žalované, ale nedočkavostí žalobce. Výzva ze srpna 2020 byla vadná a nepůsobila vznik závazku. Dovožovala, že v případě udělení plné moci je nutná její verifikace, aby nemohlo dojít k podvodnému jednání, neboť únik zdravotnické dokumentace je nenapravitelný.
7. Žalobce ve svém písemném vyjádření navrhl potvrzení napadeného usnesení v odvolání dotčeném výroku a žádal o přiznání náhrady nákladů odvolacího řízení za jeden úkon právní služby advokáta. Poukázal na to, že ust. § 441 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále o. z.), výslovně předpokládá možnost smluvního zastoupení s tím, že zmocnitel uvede rozsah zastoupení. V plné moci z 8. 7. 2020 žalobce svého zástupce zmocnil k přijímání veškerých informací shromážděných ve zdravotnické dokumentaci vedené o jeho osobě, i informací shromážděných v jiných zápisech, které se vztahují k jeho zdravotnímu stavu, a aby za něj pořizoval nebo přijímal výpisy, opisy nebo kopie zdravotnické dokumentace, vedené o jeho osobě, i výpisy, opisy nebo kopie jiných zápisů, které se vztahují k jeho zdravotnímu stavu. Trval proto na tom, že řádnou výzvu, jejíž přílohou byla plná moc, žalované zaslal již 3. 8. 2020, 26. 1. 2021 šlo o výzvu druhou, jejíž přílohou byla opět plná moc. Zdůraznil, že zákon ověření podpisu zmocnitele na plné moci nevyžaduje a z ust. čl. 2 odst. 3 Listiny vyplývá, že nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Pokud zástupci žalované v reakci na jeho žádost zaslal další plnou moc s ověřeným podpisem žalobce, nejde o doklad vady plné moci z 8. 7. 2020, natož výzvy z 3. 8. 2020, ale o ochotu žalobce vyhovět požadavku žalované. Žaloba podaná 5. 2. 2021 tak byla podána po uplynutí třicetidenní lhůty plynoucí z ust. § 66 odst. 1 písm. a) zák. č. 372/2011 Sb., i uplynutí dodatečné pětidenní lhůty stanovené v předžalobní výzvě a žaloba tak byla podána důvodně.
8. Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), osobou oprávněnou (§ 201 o. s. ř.), že splňuje náležitosti, plynoucí z ust. § 205 o. s. ř., postupem podle ust. § 212, § 212a o. s. ř. přezkoumal správnost napadeného usnesení v mezích, vytyčených odvoláním (§ 206 odst. 3 o. s. ř. – jen ve výroku II o náhradě nákladů řízení), aniž nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. e/ o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání je nedůvodné.

9. Proti výroku I., kterým bylo řízení zastaveno pro zpětvzetí žaloby, žádný z účastníků odvolání nepodal a tento výrok nabyl samostatně právní moci (§ 206 odst. 3 o. s. ř.). Odvolací soud proto při posouzení správnosti rozhodnutí o náhradě nákladů řízení vycházel z toho, že řízení bylo zastaveno právě z uvedeného důvodu.
10. Podle ust. § 146 odst. 2 o. s. ř. jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady. Byl-li však pro chování žalovaného vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen hradit náklady řízení žalovaný.
11. Podle ust. § 146 odst. 1 písm. b) o. s. ř. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku, jestliže řízení bylo zastaveno.
12. Výklad ustanovení § 146 odst. 2 o. s. ř. podal Nejvyšší soud ČR v usnesení ze dne 8. ledna 2014, sp. zn. 28 Cdo 1878/2014, uveřejněném na internetových stránkách Nejvyššího soudu – www.nsoud.cz. V tomto rozhodnutí vysvětlil, že obecně platí, že náhradu nákladů řízení ovládá zásada úspěchu ve věci, která je doplněna zásadou zavinění. Zásada zavinění se uplatní zejména v případech, kdy je řízení zastaveno (§ 146 odst. 2 o. s. ř.). Smyslem využití této zásady je sankční náhrada nákladů řízení, které by při jeho řádném průběhu nevznikly, uložená rozhodnutím soudu tomu, kdo jejich vznik zavinil. Pokud soud zastavuje řízení, zabývá se tedy v souladu s ustanovením § 146 odst. 2 o. s. ř. při rozhodování o nákladech řízení nejprve otázkou, zda některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno. Zavinění typicky může spočívat např. v tom, že účastník podal žalobu ve věci, o níž bylo již pravomocně rozhodnuto nebo v níž už probíhá jiné řízení, že podal žalobu proti někomu, kdo nemá způsobilost být účastníkem řízení, nebo že vzal žalobu zpět (srov. Putna, M. in: Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 989-990). Teprve když není důvod pro postup podle ust. § 146 odst. 2 o. s. ř., platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
13. V rozhodnutí sp. zn. 22 Cdo 2524/2014 Nejvyšší soud ČR vysvětlil, že v případě, kdy žalobce vzal žalobu zpět – a tudíž zavinil zastavení řízení – soud v souladu s ustanovením § 146 odst. 2 věty první o. s. ř. přízná žalovanému náhradu nákladů řízení, které v řízení účelně vynaložil na uplatňování nebo bránění svého práva. Ustanovení § 146 odst. 2 věty druhé o. s. ř. však pro případ, že zpětvzetí žaloby zaviní žalovaný, stanoví z výše popsaného principu výjimku, která se uplatní v případě, že jsou kumulativně splněny dvě podmínky: (1) žalobce vezme zpět návrh, který byl podán důvodně, a (2) ke zpětvzetí dojde pro chování žalovaného. Na skutečnost, zda šlo o důvodně podanou žalobu (tj. na splnění první podmínky podle § 146 odst. 2 věty druhé o. s. ř.) lze usuzovat z toho, zda se žalobce domohl žalobou uplatněného nároku či nikoliv. Ke zpětvzetí žaloby pro chování žalovaného (tj. ke splnění druhé podmínky podle § 146 odst. 2 věty druhé o. s. ř.) zpravidla dojde tehdy, jestliže žalovaný po podání žaloby žalobci poskytl plnění, jež po něm žalobce ve svém žalobním petitu požadoval. Zavinění ve smyslu § 146 odst. 2 o. s. ř., včetně splnění výše uvedených podmínek, je přitom nutno posuzovat z procesního hlediska, tedy z hlediska vztahu výsledku chování žalovaného k požadavkům žalobce. K tomu existuje v současné době již historická judikatura Nejvyššího soudu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 26. 2. 1982, sp. zn. 3 Cz 14/82, publikovaný ve Sborníku stanovisek, zpráv o rozhodování soudů a soudních rozhodnutí Nejvyšších soudů z let 1970-1983, svazek IV, část první, str. 736-737), ze které však ve své rozhodovací praxi v oblasti nákladů řízení nadále vychází i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. II. ÚS 2199/09, nebo náleze ze dne 27. 3. 2008, sp. zn. IV. ÚS 1386/07, odst. 16).
14. V posuzovaném případě vzal žalobce žalobu zpět, soud prvního stupně proto správně podle ust. § 146 odst. 2 o. s. ř. posuzoval, který z účastníků zastavení řízení zavinil, tedy zda to byl žalobce

v důsledku zpětvzetí žaloby či žalovaná proto, že žalobcem důvodně uplatněný nárok uspokojila až v průběhu řízení před soudem. Odvolací soud se v tomto směru zcela ztotožňuje s posouzením věci soudem prvního stupně. Že byla žaloba podána důvodně je zřejmé z toho, že žalovaná nárok žalobce po podání žaloby k soudu dobrovolně uspokojila. Protože nárok žalobce uspokojila sama žalovaná, je zřejmé, že ke zpětvzetí žaloby ze strany žalobce došlo pro chování žalované. Za těchto okolností žalovanou stihá povinnost nahradit náklady řízení žalobci.

15. S ohledem na konkrétní okolnosti věci lze podle ust. § 150 o. s. ř. náhradu nákladů řízení odepřít. Jestliže žalobce požádal prostřednictvím svého zástupce o vydání zdravotní dokumentace výzvou z 3. 8. 2020, doručenou 14. 8. 2020, na kterou žalovaná reagovala až dopisem z 15. 12. 2020, je zřejmé, že jeho žádosti v zákonem stanovené třicetidenní lhůtě žalovaná ani nevyhověla, ani mu nesdělila důvod, pro který mu vyhovět nemůže. Důvody pro použití výjimečného ust. § 150 o. s. ř. tak ani odvolací soud neshledal.
16. Samotný výpočet výše nákladů řízení žalovaná nezpochybňovala. Odvolací soud jej po přepočtení shledal správným, proto na výpočet uvedený v odůvodnění napadeného usnesení odkazuje.
17. Z výše uvedeného vyplývá, že odvolací soud výrok II. napadeného usnesení shledal správným, proto ho podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil.
18. O náhradě nákladů odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. a plně úspěšnému žalobci přiznal náhradu nákladů řízení za jeden úkon právní služby advokáta, tj. za sepis vyjádření k odvolání do výroku o náhradě nákladů řízení, v poloviční výši dle § 11 odst. 2 písm. c) a. t., tedy v částce 1 250 Kč, k ní připočetl náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč a 21 % DPH ve výši 325,50 Kč z částky 1 550 Kč, náklady řízení žalobce za odvolací řízení tak činí 1 875,50 Kč. O lhůtě k plnění odvolací soud rozhodl podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř. a o tom, že tyto náklady je třeba zaplatit k rukám advokáta, podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha, dne 13. května 2021

JUDr. Jiří Cidlina v. r.
předseda senátu